

- SCENETĂ -

Personajele:

PAPURĂ, autor dramatic, scriitor, istoric;

GEORGE, scriitor, prieten al lui Papură;

BARMANIȚA, fată tânără și foarte frumoasă.

(La început, decorul înfățișează o stradă din centrul unui mare oraș, lume de toate vârstele, aglomerație, forfotă în această dimineață de vară. La un colț al străzii – un chioșc de ziare și câțiva oameni așteaptă să cumpere ziare).

SCENA 1

Papură, George

(La chioșcul de ziare îl întâlnește pe Papură, care își cumpărase o revistă literară):

GEORGE: Salut!

PAPURĂ : Salut! Am ieșit să cumpăr revista asta. Tu?

GEORGE: Eu îmi fac plimbarea de dimineață. Și-apoi, acasă. Sunt singur și pot lucra în liniște.

PAPURĂ (*Îl prinde prietenește de braț*): Te invit la o cafea, dacă n-ai luat-o acasă. Iar, dacă ai luat-o, îmi ții companie. Te rog. Mai ales că am nevoie de cineva să mă asculte. Trebuie să-mi vărs năduful, neapărat, altfel simt că explodez...

GEORGE (*Ușor mirat*): Ei, dar ce-ai pățit? Să folosesc o zicere populară – *doar nu ți s-au înecat corăbiile* ! Am observat că nu ești în apele tale... Ți s-a întâmplat ceva?

PAPURĂ: Oooo! Oooo!! Nici nu știi, dragul meu! Și tocmai mie, auzi? Să mi se întâmple așa ceva! Și de-aș ști cine mi-a făcut-o, praf l-aș face și eu!

GEORGE: Dar ce ți-a făcut, frate? Doar nu ți-a luat nevasta? Frumoasa ta nevastă te iubește și nu s-ar uita la altul nici de-ar fi cu stea în frunte...

PAPURĂ: Nuuu! Hai să nu stăm aici. Intrăm undeva. Eu beau o cafea, tu iei una mică, dacă nu bei și tu cafea.

GEORGE: De acord. Mergem la cofetăria din colț. Este acolo o barmaniță cu un corp care cântă, cum zice Gabriel Chifu într-o carte de-a sa.! Este atât de armonios, încât parcă este sculptat de un mare sculptor antic.

PAPURĂ (*Pe moment, înveselit*): I-auzi! Doar n-ai făcut vreo pasiune pentru frumoasa barmaniță?! Ce să cred despre entuziasmul tău?

GEORGE: Nicidecum. Am eu acasă frumusețea mea și mi-e de ajuns. Dar nu pot să nu admir o frumusețe feminină. Soția s-a obișnuit cu mine și nu se mai sinchisește când mai admir câte una de față cu ea... Mai ales când, pășind pe stradă, trupul său face aerul să vibreze într-un fel nemaîntâlnit, muzical. Atunci, mergi în urma ei și ascuți melodiile lăsate de trupul său...

SCENA 2

Papură, George, Barmanița

(Cei doi ajung la cofetărie, intră și se așează la o masă mai izolată, ca să poată vorbi în voie. Pe la mese nu erau prea mulți consumatori. Frumoasa barmaniță îi vede și vine în grabă la ei):

BARMANIȚA: Bună ziua, domnilor! Ce doriți să serviți?

GEORGE: Sărut mâna, frumoaso!

BARMANIȚA *(Nu se arată deranjată de modul de adresare, mai degrabă pare încântată):*
Galant ca întotdeauna, domnule George! Noroc că vă cunosc, că altfel v-aș considera curtenitor! Și unul fără nicio șansă! *(Îi apare pe buze zâmbetul ei fermecător și i se văd și dinții albi ca mărgăritarele)*.
)

PAPURĂ *(Surprins):* Deci, voi vă cunoașteți de mai multă vreme! De-aia...

BARMANIȚA: Ne cunoaștem. Domnul George este un obișnuit al localului nostru. Îi place să glumească cu mine și atât. Trebuie să recunosc că nici mie nu-mi displace, când îmi spune domnul că sunt frumoasă. Spuneți, nu am voie să stau de vorbă cu clienții. Apare patronul și...

GEORGE: Eu vreau ca de obicei. Amicul meu, scriitorul, criticul literar și istoricul, domnul Papură, îți va spune el.

PAPURĂ: Eu vreau o cafea îmbunătățită. Deocamdată...

BARMANIȚA: Îmi spuneți și cu ce doriți s-o îmbunătățiți?

PAPURĂ: Cu coniac francezesc mare, dar nu-l pune în cafea, ci în pahar separat.

BARMANIȚA: Am reținut. Aveți un pic de răbdare să prepar cafelele. Pot să aduc băuturile înainte sau deodată cu cafelele?

GEORGE: Poți, frumoaso. Chiar te rugăm, să avem din ce lua, cum zice poetul „ca-n sărutare câte-o sorbitură!”

BARMANIȚA: Am înțeles. Imediat sosesc. (*lese și-i gratulează pe George cu un zâmbet și niște priviri fermecătoare*).

SCENA 3

George, Papură

PAPURĂ: Se pare că te simpatizează drăgălașa barmaniță. Ai avut dreptate, Dumnezeu a fost prea darnic cu ea. I-a dat perfecțiune trupească, dar în cap nu cred că i-a pus prea multă minte...

GEORGE: Ce vorbești, frate! E licențiată, dar nu și-a găsit o slujbă. Auzi tâmpenie! Doar la noi se poate așa ceva!

PAPURĂ: Ce?

GEORGE. Ești proaspăt absolvent și, ca să te angajeze, îți trebuie vechime de cinci ani în domeniu! Păi, de unde să-i ai, cânt tu ai fost la facultate?

PAPURĂ: Într-adevăr, e de domeniul absurdului...

GEORGE: Fata stă și ea aici, așteptând vremuri mai bune. Câștigă un ban, dar are un patron rău. Poate despre situația ei vom mai discuta. Ei, dă-i drumul! Te ascult, sunt numai ochi și urechi. Ce te-a bulversat într-atât de cumplit? Arăți ca și când te-ar fi luat cineva la palme! Nu te-am văzut așa de când te cunosc...

PAPURĂ (*Îl aprobă mai mult prin clătinarea capului decât cu vorba*): Chiar la palme m-a luat, bine zici, prietene! Fără nicio milă, fără să țină seamă că sunt și eu cineva, istoric, scriitor, critic și istoric literar. Și nu unul de mâna a doua, ci unul cu ștaif. Am scos până acum un număr apreciabil de cărți. Le cunoști și tu pe cele de literatură, căci cele de istorie nu te interesează prea mult.

GEORGE (*Îl aprobă mai mult prin clătinarea capului decât cu vorba*): Așa .... Este. Dar știi cum se zice: când vrei să-i cauți cuiva bube în cap, îi găsești, cu siguranță. Ce s-a întâmplat?

PAPURĂ: Tu citești *Cuvântul liber*? Fițuica aia a unor nenorociți ratați? S-au strâns acolo o șleahță de ratați, agramați, dar tupești din cale-afară! Auzi, să se ia de mine și să-mi desființeze piesa. Păi, știi ei ce-i aia o piesă de teatru și cu ce se mănâncă teatrul?

GEORGE (*Intervine*): Cred că știi despre ce vorbești. Despre cel care a semnat cronică la

ultima ta piesă de teatru, așa-i?

PAPURĂ: Ai citit-o?

GEORGE: Am citit-o. Și chiar de mai multe ori. Hm! Ce să zic eu? Aș vrea să nu mă pui pe mine să mă pronunț de ce parte mă postezi, că...

PAPURĂ: Înseamnă că îi dai dreptate? Te dai de partea infamului! Nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred! Sincer. Spune-mi că nu este drept, că...

GEORGE: Vezi, prietene Papură, sincer îți spun, nu-mi place să aud că arunci cu invective asupra unor oameni pe care nici nu-i cunoști! Nu te credeam în stare de așa ceva: ratați, agramați, nenorociți, infami...

PAPURĂ (*Enervat de faptul că amicul nu se postează prompt de partea lui*): Deci ești de acord cu ei? Cu Buță, cu Droanță, cu Râmaru, cu...?

GEORGE: Mie îmi place revista și ea este ținută în viață de Buță, de Droanță, de Râmaru și de ceilalți colaboratori, printre care te-ai numărat și tu până nu de mult. De fapt, cronicarul piesei tale semnează cu pseudonim și nu cred că este vreunul dintre cei numiți de tine. Ca să scrie despre cineva niciunul dintre ei n-ar fi folosit un pseudonim. Nici nu aveau motiv să se ascundă sub un nume fictiv.

PAPURĂ (*Se străduiește să se abțină să nu răbufnească*): Așa, deci?!

GEORGE: Tu ești sigur că n-ai făcut și greșeli?

PAPURĂ: Greșeli? În ce sens? Nu pricep la ce te referi?

GEORGE: Dragul meu, cititorul, adică spectatorul, căci teatrul este destinat spectacolului, se duce la teatru să vadă pe scenă, prin jocul actorilor un spectacol care să-l mulțumească, să-l satisfacă emoțional, să iasă din sală cu dorința de a reveni la spectacol. Nu să se simtă incomodat, inconfortabil, deranjat...

PAPURĂ (*Dărâmat*): *Incomodat... inconfortabil... deranjat!* Prietene, nu-mi vine să cred că aud ieșindu-ți din gură asemenea vorbe! Ai mai băut ceva acasă? Că nu ești limpede la cap, iar din două-trei sorbituri din paharul de coniac nu cred că ți se tulbură mintea! Și te știu rezistent la băutură...

GEORGE: Și mai știi că nu obișnuiesc să mă îmbăt! Am făcut-o de vreo două ori până acum și împreună cu tine... N-am mai băut acasă. Doar cât lipsește din paharul acesta. Cu atât nu se îmbăta nici șoarecele. Sper că nu vrei să te războiești cu mine din pricina acelei cronici nefavorabile, prietene Papură! Nu ți-ai ales bine omul. Nu te sfătuiesc să mă pornești...

PAPURĂ: Dacă te-aș porni, ai avea ceva de spus, încât să mă deranjeze?

GEORGE: Oricând se găsește ceva care să nu-ți placă la orice operă literară! Chiar și la cele considerate perfecte, fiindcă literatura place sau nu place.

PAPURĂ (*Ostentativ*): Iar ție nu-ți place?

GEORGE: Sincer? Sunt afirmații, situații pe care le-ai așternut pe hârtie insuficient rumegate, care supără pe oricine simte românește, pe românii adevărați, urmașii celor care s-au jertfit să păstreze țara întreagă...

PAPURĂ (*Zâmbind, dar nu este zâmbetul lui*): Vorbe, dragul meu, vorbe goale...

GEORGE: Adică *fonfăieli patriotarde*?” Cum ai putut să scrii așa ceva? Nu ți-a tremurat mâna?

PAPURĂ: Ce nu-ți convine? Fiecare cuvânt așternut pe hârtie a fost gândit, bine cântărit și pus la locul potrivit. Cunosc bine sensul cuvintelor folosite. Și nu uita că sunt istoric...

GEORGE: Cu riscul de a te scoate din pepeni, de a te jigni chiar, îți spun deschis că ești un istoric prost. Îmi asum riscul. Nu mă gândesc la faptul că nu cunoști istorie, ci la faptul că o mistifici. Și faci lucrul acesta conștient, voit, ostentativ.

PAPURĂ: Cum așa?

GEORGE: Uite ce scrii tu cu mâna ta, gândești cu mintea ta și te-așezi cu voia ta de-a curmezișul istoriei, te scremi să strângi lături și le arunci în capul românilor.

PAPURĂ: La ce te referi? Sunt stupefiat de ce aud!!

GEORGE: Să nu fii. Iată ce așterni tu pe hârtie, gândit cu mintea ta rebelă: „*Sătul de fonfăieli patriotarde și eroizări necontenite – de la Davila, Delavrancea până la Dan Tărchilă și alții – am tras din greu pe istorie neamului, restituindu-i, după puteri, dimensiunea rizibilă, scabroasă, autopamfletară, scrofulentă, mizericordioasă și scatofanică...*”

”Asta este istoria pe care o știi tu?”

PAPURĂ: Asta este convingerea mea și țin la ea.

GEORGE: Ține, băiete, dar nu te supăra pe cel care nu este de acord cu tine, nu-ți înghite ineptiile. Și te mai arunci și asupra unor dramaturgi celebri. Tu crezi că piesa ta poate sta alături de vreuna a dramaturgilor numiți de tine? Este departe, frățâne, ca cerul de pământ!

PAPURĂ: Timpul ne va lămuri. Să avem răbdare. Părerile noastre nu coincid. Tu crezi ce vrei, eu – la fel. Suntem oameni liberi...

GEORGE: Liberi, liberi, dar până unde împingem libertatea? Vorbești de *eroizări necontenite*. Ca istoric ar trebui să știi că toate popoarele își au eroii lor, pe care și-i venerază (*Te rog nu mă întrerupe*)...

PAPURĂ: Nu mai este vremea eroilor...

GEORGE: Nu? Ia du-te în Grecia de-acum și încearcă să le dai jos eroii de pe soclurile pe care i-a așezat istoria pe: Agamemnon, Ahile, Elena, Enea, Euridice, Hector, Heracles, Iason, Icar, Medeea, Menelau, Odiseu, Paris, Oedip, Penelopa, Telemah etc. Nu mai pun la socoteală zeitățile și alte personaje mitice. Sau să le spui că ți-e lehamite să mai auzi de Eschil, Sofocle, Euripide ori să-i câteva palme lui Homer, fiindcă a dat lumii, nu doar grecilor, *Iliada* și *Odiseea*, celebrele epopei, capodopere ale literaturii universale, scrise în hexametri dactilici, ce eroizează o mulțime de eroi... Ce zici?

PAPURĂ: N-aș face-o! Cu niciun chip! Nimeni n-are avea curajul s-o facă!

GEORGE. O faci, în schimb, cu românii, că sunt răbdători și se consolează cu zicerile lor geniale, una dintre ele fiind și aceasta „Iartă-l, Doamne, că nu știe ce spune!”

PAPURĂ (*Întristat, simte că pierde teren*): Nu știu unde vrei să ajungi, dar te mai ascult...

GEORGE: Cu voie sau fără voie, fiindcă m-ai pornit, e musai, merg până la capăt. Am mai spus-o – toate popoarele au eroi și-i venerază. Păi, dacă au fost eroi? Ce-ar zice englezii dacă ar fi acuzați că-i *eroizează necontenit* pe regele Artur, pe ducele Wellington, învingătorul lui Napoleon, pe Robin Hood? Spune-le francezilor să nu-i mai *eroizeze necontenit* pe Jeanne d-Arc, Napoleon, Pasteur, Charles de Gaulle; italienilor pe Giuseppe Garibaldi, Marko Polo, Cristofor Columb; spaniolilor pe El Cid; belgienilor pe Carol cel Mare; elvețienilor

pe Wilhelm Tell; rușilor pe Alexandr Nevski și Petru I; polonezilor pe Ioan Sobieski; cehilor pe Jan Hus; bulgarilor pe Vasil Levski; turcilor pe Mustafa Kemal Atatürk; albanezilor pe Skanderbeg. Trage-i de urechi pe americani că-i pomenesc prea des pe George Washington, Abraham Lincoln, John F. Kennedy; pe mexicani pentru Pancho Villa și Emilian Zapata; pe columbieni, venezueleni și peruani pentru Simon Bolivar; pe sudafricani pentru Nelson Mandela. Aceștia îmi vin în minte, dar sunt mult mai mulți.

□

PAPURĂ: Ai ieșit mult din cadru și ai sărit de tot peste cal...

GEORGE: Ei?

PAPURĂ: Eu am ales un moment obscur din așa-zisă istorie eroică a poporului român. Și un personaj la fel...

GEORGE: Două personaje, dintre care unul nici nu este sigur dacă a fost sau nu domnitor. Ba, chiar trei, pot zice... Și de ce zici *așa-zisă istorie eroică a poporului român*? Poporul român chiar a avut o istorie eroică! Străinătatea se miră cum a rezistat această

insuliță latină într-o mare slavă

! Și-a păstrat nealterate limba, portul, obiceiurile, oricâte vifornițe au trecut peste el și-au încercat să-l spulbere de pe aceste locuri. Nici nu s-a turcizat, cum încerci tu să demonstrezi pin piesele tale, nici nu s-a slavizat, nici nu s-a maghiarizat. Știi ce scrie Alexandru Vlahuță în una dintre cele mai frumoase scrieri închinată țării? Îți amintesc, rămânând în limita celor discutate: „De-atunci – de când romanii au pătruns în Sarmisegetuza, cetatea lui Decebal - , au trecut aproape două mii de ani. Multe războaie am avut și multe nenorociri ne-au călcat în vremea asta. Vijelii cumplite au trecut peste noi, la toate am ținut piept, și nu ne-am dat, ș-aici am stat. Ca trestia ne-am îndoit sub vânt – dar nu ne-am rupt. Ș-am rămas stăpâni pe moșioara noastră. Știe numai bunul Dumnezeu cu cât sânge ne-am plătit noi pământul acesta, scump tuturor românilor, - scump pentru frumusețile și bogățiile lui, scump pentru faptele mărețe și înălțătoare care s-au petrecut pe el (

România pitorească

, 1901).

PAPURĂ: Așa este. dar este alegerea mea, mi-o asum și nu dau seamă nimănui. N-aveam pe cine eroiza...

GEORGE: Și nici n-ai vrut! Recunoaște!

PAPURĂ: Recunosc, dacă astfel îți fac pe plac!

GEORGE: Nu, prietene, tu ai vrut să le spui românilor de astăzi: „Ia, măi nenorociților, asta este fața țării voastre, asta este dimensiunea ei, asta este istoria voastră – una rizibilă, scabroasă și așa mai departe. Voi v-ați turcizat, v-ați trădat credința strămoșească, v-ați vândut țara. Voi n-aveți eroi, ci niște figuri triste pe care le-ați ridicat voi și le-ați pus pe socluri... Și alte răutăți pe care nu le mai înșir...

PAPURĂ: Așa crezi?

GEORGE: Sunt convins până în adâncul sufletului. Știi ce-ar trebui să faci acum?

PAPURĂ: Ce?

GEORGE: Să-i mulțumești tipului care a scris despre piesa ta și să-i ceri iertare, public, poporului român pentru afirmațiile făcute...

PAPURĂ: Stai! Stai! Cu asta chiar că sari de tot peste cal. Cum crezi că aș putea face așa ceva?

GEORGE: Cu grijă și cu atenție. Cu capul plecat și cu delicatețe! Motivezi că erai într-o pasă proastă și nu ți-ai dat bine seama ce spui...

PAPURĂ: Adică am fost inconștient?

GEORGE: Dacă ai zice așa, n-ai greși! Asta este părerea mea. Dar poți spune că ai fost mai puțin inspirat. Ai uitat că și românii au eroii lor. Ți s-a pus pata pe minte, ți-a eclipsat memoria și ai uitat de șirul lung de eroi ai acestui popor eroic în decursul existenței sale de peste 2000 de ani: Burebista, Decebal, Basarab I, Mircea cel Bătrân, Ion Vodă zis cel Cumplit, Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul, Vlad Țepeș, Tudor Vladimirescu, Nicolae Bălcescu, Iancu Jianu, Horia, Cloșca și Crișan, Avram Iancu, Pinteza Viteazul, Brâncoveanu, Cătălina numită Ioana d’Darc a noastră, sutele de mii de morți anonimi în războaie... Vezi că am numit doar câțiva, dar istoricul care ești îi știe pe toți.

PAPURĂ: Am rezervele mele, pe care nu le mai expun, că te vor deranja și mai tare...

GEORGE: Doar nerecunoașterea eroilor m-ar putea deranja. Mânjirea lor cu noroi, uitarea în colbul istoriei pe cei care și-au închinat viața țării. Altceva, nu cred.

PAPURĂ: Dar că se exagerează crezi? Chiar mult. Unii văd eroi acolo unde nu sunt. Chiar și tu vorbești despre sutele de mii de morți în războaie, toți sunt eroi?

GEORGE: Neîndoios, amice. Cine și-a dat viața, a făcut sacrificiul suprem pe altarul patriei este erou. Poporul nu-i mai ține minte cu numele și aceștia sunt eroii anonimi, dar sunt eroi, zac în cimitire sau în gropi comune. Cum numești pe cei care au căzut la Mărășești și la Oarba de Mureș? Ca să numesc doar două locuri unde armata română s-a acoperit de glorie prin jertfa eroilor, al căror sânge a curs pârâu.

Dar componenții Detașamentului Păuliș, alcătuit din elevi ai Școlii de Subofițeri din Radna, care au acționat în vederea apărării Defileului Mureșului, în fața trupelor naziste și hortiste în zona de operații, amplasată pe aliniamentul Păuliș - Ghioroc – Ulăniș - Cuvin, au fost eroi, istoricule? Eu zic că au fost eroi-eroi. Din totalul de 928 de elevi, 412 au fost olteni, (89 din Dolj; 91 din Gorj; 147 din Mehedinți; 143 din Romanați; 42 din Vâlcea). Dintre aceștia, un număr de 30 au căzut la datorie, jertfindu-se pentru Neam și Țară și-și dorm somnul de veci în Cimitirul Eroilor din Păuliș, departe de cei dragi ai lor.

Dar de Eftimie Croitoru ai auzit, prietene?

PAPURĂ: Parcă, dar nu-mi mai aduc aminte. Tot erou?

GEORGE: Tot erou. Era în noiembrie 1944, pe Tisa. Armata română construise un pod de pontoane, urmând să forțeze trecerea Tisei. De pază la pod era acest tânăr de 30 de ani, împreună cu un camarad, căci pe râu germanii lansau mine plutitoare pentru a-l arunca în aer. Noaptea, o mină a ajuns în dreptul celor doi soldați de pază. Acest Eftimie Croitoru a lovit cu cangea mina care a explodat, salvând podul, dar a pierit el. Avea doar 30 de ani! Cum se numește tânărul acesta? Și câți or fi fost ca el!

PAPURĂ (*Cinic*): Dar putem trăi...

GEORGE (*Nu-i vine să creadă*): Fără eroi?!

PAPURĂ: Fără! Eu nu mă-mpiedic de ei și...

GEORGE: Și ar trebui să-ți fie rușine să vorbești despre eroii neamului cu cinism, cu înverșunare, cu ură!

PAPURĂ (*Sfidător*): Acesta sunt eu și n-ai ce-mi face!

GEORGE: Mă uit la tine și nu-mi vine să cred. Chiar tu ești vestitul istoric Doru Papură? Nu te recunosc. În primul rând pentru un istoric, noțiunile patrie, popor, eroi, tricolor ar trebui să fie sfinte. Ai văzut, desigur, că americanii au imprimat drapelul și pe lenjeria intimă. Îți închipui tu ce-ar însemna ca cineva să le batjocorească eroii? Noi parcă suntem blestemați. Ne batjocorim tot ce avem sfânt, ne certăm, ne pârâm! Este suficient să aruncăm o privire sumară în istoria de peste 2000 ani a noastră și-o să vedem nesfârșitul șir al celor care au plătit cu viața trădarea semenilor. Doamne, doar numind câteva nume, te îngrozești: Burebista, Decebal, Vlad Țepeș (trădat de propriu lui frate), Radu de la Afumați, Petru Rareș, Ioan Vodă Viteazul, Petru Cercel, Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu, Horia, Cloșca și Crișan, Tudor Vladimirescu, Nicolae Ceaușescu și mulți alții.

PAPURĂ: Îl pui la socoteală și pe Ceaușescu?

GEORGE: Păi, n-a fost omorât ca un câine? Pentru învinuiri de care nu s-a făcut vinovat: 60.000 de morți în așa-zisa revoluție; sabotarea economiei naționale etc. Uită-te ce-au făcut cei care au venit după el, ia seama ce este astăzi în țara noastră... Astăzi negăm tot ce au făcut unii dintre conducătorii acestui neam românesc: Ștefan cel Mare a fost un curvar, Mihai Viteazul a fost un aventurier, care a venit în Ardeal să se îmbogățească, Alexandru Ioan Cuza, domnul Unirii a fost și el un Casanova. Nu știu dacă ai urmărit ceea ce au transmis televiziunile cu ocazia lui 24 Ianuarie, Ziua Unirii Moldovei cu Țara Românească, Mica Unire: cartea unui ins: *Cuza – un Casanova românesc* !

PAPURĂ: Cam a fost!...

GEORGE: Să admitem, dar era momentul potrivit la o zi de mare sărbătoare pentru români să se pună pe tapet acest aspect? Să ne gândim ce a fost la curțile regilor Franței, de pildă, dar nu cred că francezii vorbesc despre depravarea existentă la curțile regilor cu prilejul zilei de 14 Iulie!

PAPURĂ: Dar sunt scriitori care nu-i iartă pe regi și pe regine, căci nici ele nu erau sfinte.

GEORGE: Suntem răi, prietene, și spurcăm tot ce avem sfânt. Fiindcă ai adus vorba de scriitori, te-ai întrebat vreodată de ce niciun scriitor român n-a luat Premiul Nobel pentru Literatură?

PAPURĂ. Desigur, ca fiecare om de cultură. Ai și în acest caz o explicație personală?

GEORGE: Am. Până acum, niciun scriitor român nu a câștigat Premiul Nobel pentru Literatură, deși valori au fost, dacă ne gândim la Tudor Arghezi, Lucian Blaga, George Călinescu, Nichita Stănescu, Marin Preda, numind doar câteva nume de scriitori, unii dintre ei fiind chiar foarte aproape de râvnitul premiu.

S-au emis diferite concluzii de către cei care au fost preocupați să găsească o explicație:

- de vină ar fi limba română, zice academicianul Eugen Simion, care nu poate fi tălmăcită corespunzător / fidel în alte limbi;

- de vină ar fi Comisia de la Stockholm, cea care decide acordarea premiului;

- de vină ar fi oculta cu rolul ei distrugător;

- un rol însemnat ar avea și poziția geostrategică etc.

Părerea mea este că nereușita s-a datorat românilor. Și cei care ar fi trebuit să primească, și cei care ar fi trebuit să vrea ca aceștia să primească acest premiu. Aici, pe pământul acesta binecuvântat de Dumnezeu, s-a deschis

utia Pandorei

și s-au statornicit pentru vecie: ura, invidia, discordia, , intoleranța, tragerea în jos a celui care dă semne că vrea s-o ia înaintea noastră, datul în cap, de ce el și nu eu, să moară și capra vecinului, pârâțul, răutatea, trădarea, urzelile, lovitura sub centură și altele care nu-mi vin în minte în acest moment.

În ultimul timp s-au vehiculat numele lui Augustin Buzura, Nicolae Breban, Ana Blandiana, Mircea Cărtărescu, Varujan Vosganian. Buzura s-a dus, Breban, de ceva vreme, caută soluții să-și sprijine cărțile, la propriu, pe cotor, și nu le găsește. Blandiana a fost criticată pentru trecutul ei, Cărtărescu a intrat și el în colimatorul criticilor și este și el terfelit, Vosganian a fost chemat la DNA. Deci, în prezent, cât și în viitorul apropiat, nu se întrevede nicio șansă.

PAPURĂ: Dar valori avem!

GEORGE: Din păcate, cred că astea ne lipsesc – valorile!

PAPURĂ: Mă uimești!

GEORGE: Spune-mi tu pe cineva de talia celor pe care i-am numit. Dintre cei numiți, doi au fost foarte aproape de Premiul Nobel: Lucian Blaga și Marin Sorescu. Spune-mi pe cineva de talia acestora!

PAPURĂ: Și ei?

GEORGE: Pe ei urzelile oculte românești i-a scos din cursă. Dar să nu mai vorbim, că mi-e lehamite. Și s-a făcut și târziu. Am intrat pentru o cafea și ne-am întins. O chem pe frumoasa barmaniță, plătesc consumația și plecăm.

PAPURĂ: Nu, te rog. Eu plătesc, fiindcă eu te-am chemat. Tu fă-i semn să mai aducă câte una mică, fiindcă mai am eu să-ți spun ceva.

GEORGE (*Îi face semne barmaniței, îi arată paharul și-l taie pe la jumătate cu degetul. Îi mai face semn să facă și calculul. Aceasta dă din cap că a înțeles.*)

SCENA 4

Papură, George, Barmanița

BARMANIȚA: Cred că am înțeles bine gestul. Jumătate ați zis, domnule George, da?

GEORGE (*Glumind, ca de obicei*): Eu n-am zis, frumoaso, am făcut doar semne, că așa mi-a zis amicul. Ai înțeles bine, fiindcă ești nu numai frumoasă, ci și inteligentă. Mai ai și un spirit de observație ascuțit...

BARMANIȚA: Mulțumesc, domnule George! Mă copleșiți cu laudele. O să încep să mă încred; să nu mi se urce la cap, că nu este bine. Dacă am priceput, ați mai făcut un gest, mă duc și calculez și îndată mă întorc...

GEORGE.: Nu este nevoie, Dora...

BARMANIȚA: Nu? Ah, da! Am uitat că dumneavoastră calculați întotdeauna costul consumației și n-ați greșit niciodată. Ați calculat și acum?

PAPURĂ (*Intervenind*): Nu, George, am zis că eu plătesc. Domnișoară, calculați și veniți la mine să vă plătesc (*Bagă mâna în buzunar după bani*).

GEORGE: Dora, îmi arăți, te rog, palma mâinii drepte? Ce ai tu acolo?

BATMANIȚA (*Îi întinde palma*): N-am nimic în palmă, domnule George!

GEORGE (*Glumind, îi face cu ochiul*): N-ai, frumoaso, dar nu înseamnă că nu poți avea (*Îi pune în palmă banii pentru consumație și i-o închide*). Iată, acum ai. Vezi dacă am calculat bine. Mergi liniștită că mă înțeleg eu cu amicul.

PAPURĂ (*Face pe supăratul*): Nu-mi place, George! Te chem eu și plătești tu. Atunci, golim paharele astea și mai luăm...

GEORGE: Lasă, prietene, acesta nu este motiv de supărare. Și-așa ai zis că ai ceva să-mi

comunica. S-ar putea să mai bem sau să ieșim de-aici ca doi străini...

PAPURĂ: Certăți, adică?

GEORGE: Depinde de ce-mi vei spune și cum voi interpreta eu (*Ciocnește paharul cu Papură și-l dă peste cap*). Te ascult.

PAPURĂ (*Golește și el paharul, îl pune jos, își privește prietenul încruntat*): Apropo de ce discutăm înainte. Eu știu cine este autorul cronicii apărute în revista *Cuvântul liber* !

GEORGE (*Franc*): Și eu știu!

PAPURĂ (*Se ridică în picioare și-l privește cu ură*): Tu ești autorul!! Să-ți fie rușine!! De-așa prieten mă lipsesc!!! (*Se întoarce pe călcâie și iese fără să se uite înapoi*).

SCENA 5

George, singur

GEORGE (*Încet*): Du-te învârtindu-te! Să-ți fie ție rușine că batjocorești greu încercatul neam românesc, îi batjocorești eroii și lupți cu înverșunare pentru regionalizarea țării, alături de forțele potrivnice, care vor să vadă țara sfârtecătă! Nemernicule!

SCENA 6

George, Barmanița

GEORGE (*Se ridică de la masă și se duce la bar*): Pune-mi, te rog, Dora, încă un pahar. Uite-aici banii, îl dau peste cap și plec.

BARMANIȚA: V-a supărat, *amicul*, domnule George? Să vă spun drept, pe mine m-a scârbit. Se uita la mine cu nerușinare. Simțeam că mă dezbracă și vrea să mă devoreze. Un libidinos, domnule George! Cum puteți avea un asemenea prieten, domnul George?

GEORGE: Nu mai am, frumoaso! (*Bea paharul pe nerăsuflăte și pleacă*).

S F Â R Ș I T